

LLUC 16,1-9

Jesús deia també als seus deixebles: “Un home ric tenia un administrador, que va ser acusat de malversar els seus béns. Ell el cridà i li digué: “Què és això que sento a dir de tu? Dóna'm comptes de la teva administració, perquè d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns.” L'administrador va pensar: “Què faré, ara que el meu amo em treu de la feina? Cavar, no m'hi veig amb forces; captar, em fa vergonya. Ja sé què faré per a trobar gent que em rebi a casa seva quan perdi l'administració.” Llavors va cridar un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: “Quant deus al meu

amo?” Li respongué: “Cent gerres d'oli.” Ell li digué: “Aquí tens el teu rebut. Seu i ara mateix escriu-ne un que digui cinquanta.” A un altre li digué: “I tu, quant deus?” Li respongué: “Cent sacs de blat.” Ell li diu: “Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta”.”

I el Senyor va lloar l'administrador del diner, que és enganyós, perquè havia actuat amb astúcia: “Els fills d'aquest món, en els tractes entre ells, són més astuts que els fills de la llum. I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa del diner, que és enganyós, perquè, quan tot s'hagi acabat, us rebin a les estances eternes.”

LA PARÀBOLA PARLA D'UN ADMINISTRADOR que malversava els béns del seu amo. Quan l'amo ho va saber, va anunciar-li que l'acomiadaria. Aleshores l'administrador va fer unes trampes per trobar gent que el rebés a casa seva quan perdés la feina. En saber-ho l'amo, enlloc de renyar-lo, el va elogiar per haver actuat amb astúcia. Quina història més estranya!

La clau per comprendre la paràbola es troba en l'explicació final. Jesús diu que l'amo va lloar l'administrador perquè havia actuat amb astúcia, perquè havia estat ràpid i hàbil en trobar una solució per al seu futur. No va lloar les seves accions deshonestes, sinó com s'havia espavilat.

Jesús ens diu que els fills d'aquest món són astuts fent servir els diners per assegurar-se el futur. I ens anima a què molt més nosaltres, els fills de la llum, siguem espavilats fent servir els diners per guanyar-nos amics que ens rebïn a les estances eternes. I qui són aquests amics que ens podran ajudar? Trobareu la resposta a la paràbola de l'Home ric i Llätzer.

Els cobradors d'impostos que seguien Jesús devien entendre molt bé aquesta paràbola: ells eren els fills d'aquest món que havien guanyat diners astutament i ara s'havien convertit en fills de la llum. Jesús els demanava que fessin servir els diners que havien acumulat, amb la mateixa habilitat i astúcia, per construir el Regne del cel a la terra. Alguns ho van fer, com Zaqueu, que va donar als pobres la meitat dels seus béns.

Dues vegades repeteix Jesús que el diner es enganyós. No ens deixem captivar pels diners, és tan fàcil caure en les seves temptacions! Els diners ens prometen un futur tranquil i per això els acumulem, però Jesús ens diu que en les estances eternes els diners no tenen cap valor. No fem servir els diners per nosaltres mateixos, compartim-los amb aquells que els necessiten i així ens haurem guanyat un tresor en el cel.

Aquesta paràbola ens anima a fer ús dels nostres béns segons les regles del Regne. No s'hi val emmagatzemar-los per al futur, com va fer el ric insensat de l'altra paràbola. Igual que l'administrador astut, nosaltres ens hem de preguntar: "Com faré servir els diners per assegurar-me el meu futur en el cel?" I, quan ho sapiguem, ens cal ser ràpids, el temps se'ns acaba i un dia haurem de donar comptes de la nostra administració.

